

Katie

Kevättä
mielessä

Mistä tietää,
onko rakkaus ikuista?

Fforde

BAZAR

Kevättä mielessä

Katie
Fforde

The title is written in a large, elegant, black script font. The name 'Katie' is on the top line and 'Fforde' is on the bottom line. The letter 'F' in 'Fforde' is stylized with a double vertical stroke. The text is surrounded by decorative black line art illustrations: a large five-petaled flower at the top center, smaller flowers and leaves on the left and right sides, and a central illustration of a two-story house with a chimney, flanked by trees and a small garden with a fence and a small building.

Kevättä mielessä

Suomentanut Siiri Hornsby

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Siiri Hornsby
Englanninkielinen alkuteos *A Springtime Affair*
©Katie Fforde Ltd, 2020
Kannen suunnittelu Satu Kontinen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-314-5

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Briony Wilson-Ffordelle, Heidi Ffordelle
ja Anastasia Ffordelle, tytöilleni, joiden
ystävyyttä ja tukea arvostan valtavasti. Kiitos!

1. luku

HELENA SÄPSÄHTI ÄRTYMYKSESTÄ. Joku koputti oveen juuri kun hänen kutomansa torkkupeitto oli valmistumaisillaan, ja peitossa oli vieläpä monimutkainen kuviointi. Keskeytystä ei voinut jättää huomiotta, sillä hän osasi aavistaa, kuka oven takana oli. Siispä hän nousi kangaspuiden äärestä, solmi hiuksia kurissa pitävän huivin tiukemmalle ja meni avaamaan.

”Niin?” Helena tervehti kynnyksellä seisovaa miestä.

Mies oli yllättävän kookas, ja hänellä oli yllään farkut, rugbypaita ja jalkineet, jotka näyttivät turvakengiltä. Hän oli yltä päältä tomun peitossa ja hymyili anteeksipyytävästi kuin olisi yrittänyt olla näyttämättä uhkaavalta.

”Anteeksi kamalasti, kun häiritsen”, mies sanoi ja pyyhkäisi hiekanvaalean tukan silmiltään. ”Minulla on hätätapaus yhden eläimen kanssa. Tarvitsisin apuun jonkun vähän pienemmän kuin minä.” Hän silmäili Helenaa päästä varpaisiin. ”Tai paljon pienemmän, kuten vaikka sinut.” Miehen toispuoleisessa hymyssä oli häivähdys levottomuutta, joten avunpyyntöön oli vaikea olla suostumatta.

”Voisitko vähän valaista?” Niin eläinrakas kuin Helena olikin, hän ei aikonut sitoutua apuriksi ilman lisätietoja.

Kysymyshän saattaisi olla vaikka vihaisesta hanhiparvesta, ja sellainen ei ollut hänen heiniään.

”Siskoni kissanpentu on pulassa. Sen emo Zuleika alkaa jo hermostua. En päästä sitä poikasen luo, ettei se pahenna tilannetta entisestään.”

”Menoksi sitten vain”, Helena sanoi ja sulki asunnon oven perässään lukitsematta sitä. Asunto oli rakennettu entisen maatilan navettaan, ja tilan päärakennus, johon vuokraisäntä oli juuri muuttanut, oli vain kivenheiton päässä.

”Kiitos, kun tulet”, mies sanoi heidän lähtiessään. ”Yritin kai turhankin pitkään itse, mutta en vain millään mahtunut.” Hän pysähtyi. ”Minä olen muuten Jago, Jago Pen–”

”Tiedetään”, Helena sanoi. ”Nimesi on vuokrasopimuksessani.”

”Tosiaan”, Jago sanoi ja lähti taas harppomaan. ”Menään päästämään se kisuparka pälkähästä.”

He pääsivät hetkessä sisäpihan poikki ja saapuivat talolle, josta tulisi jonain päivänä vielä hyvin kaunis. Se oli sekalainen kokoelma eri aikakausien rakennustyyplejä: alkuperäiseen pikkutaloon oli vuosisatojen saatossa ympätty lisäosia sinne tänne, kun ei vielä välitetty siitä, näyttikö jokin Yrjöjen aikainen siipi omituiselta vielä varhaisemman rakennelman vieressä. Vuodet olivat kuitenkin häivyttäneet jyrkimpiä rajoja, ja nyt talo näytti varsin viehättävältä. Jago Pengelly, Helenan vuokranantaja, oli ostanut sen jo puoli vuotta aiemmin mutta aloittanut remonttiprojektin vasta äskettäin. Jagon yhtäkkinen näyttäytyminen muistutti siitä, että vuokrasopimus oli umpeutumassa: pian Helena potkittaisiin pellolle työhuoneeltaan, jossa hän ei ainoastaan kutonut vaan myös asui. Hän olisi halunnut vihata Jagoa, mutta oikeudentaju teki siitä vaikeaa.

Kuusi kuukautta oli reilu irtisanomisaika, ja jos Helena ei olisi jäänyt haihattelemaan, uusi asunto hänelle ja kangaspuille olisi luultavasti jo löytynyt.

”Mennään tuonne taakse”, Jago sanoi.

Helena oli syyhyttänyt nähdä talo sisältäpäin, mutta hän seurasi Jagoa takapihalle, missä kohosi korkea kasa soraa ja multaa. Jago näytti levottomalta.

”Kaivurin kuorma luiskahti tähän. En olisi aloittanut hommia, jos olisin tiennyt, että kissat olivat lähimaillakaan. Olin varma, että olin teljennyt Zulien sisälle, mutta se kai pääsi livahtamaan ovesta perässäni ja pentu sen mukana.”

”Missä pentu nyt on?” Helena kysyi.

”Tuolla takana.” Jago osoitti sorakasaa.

”Voi itku. Mikset vain kiipeä kasan yli hakemaan sitä?”

”Kasa saattaisi sortua ja kissaraukka jäädä alle.”

”Miten minä sitten voin auttaa? Samahan se olisi, kumpi meistä kiipeää.”

”Yksi talon ikkunoista avautuu kasan taakse. Tule sisään, niin näytän.”

Sisätilat olivat melkoisen rempallaan, mutta Helena ei ehtinyt ajatella pettymystään rientäessään Jagon kannoilla talon takaosaan.

”Tuolla.” Jago osoitti ikkunaa. ”Katso ulos ja alas, niin näet pennun.”

Ja siellä se kyhjöttikin, pikkuruinen kissanpoika, jonka pieni vaaleanpunainen suu oli avautunut itsepintaiseen, hätäiseen vikinään. Pentu oli paljon heitä alempana kapean kuopan pohjalla.

”Kellarista tuonne ei ole pääsyä”, Jago jatkoi. ”Olen miettinyt pääni puhki, mutta tämä on ainoa keino. Lasketaan

ikkunasta tikkaat kuoppaan, ja sinä kiipeät alas hakemaan kissan. Voisikohan sen nostaa ämpärissä?”

Helena nielaisi pohtiessaan tehtävää. Kieltäytyä ei voinut, mutta ajatus tikapuista ja ahtaasta kolosta sai hikipisarot kirvelemään hiusrajassa. Hän pyyhkäisi kädet farkkujen reisiin. ”Okei, yritetään.”

Jago lähti hakemaan tikkaita ja Helena jäi tekemään hengitysharjoituksia, jotka kylläkin keskeytyivät huolesta seonneen Zuleika-emon äänekkäisiin pakenemisyrityksiin. Mouruaminen ja raapiminen kuulosti sydäntäsärkevältä.

”No niin”, Jago sanoi hilpeästi palatessaan kokoon-taitettavat tikkaat olallaan ja Helenan epäröinnistä tietämättä. ”Yritän olla lyttäämättä pentua, kun lasken tikkaat ikkunasta.”

”Kuinka paljon minulle jää tilaa tikapuiden lisäksi?”

”Katso itse.” Tikkaiden kanssa ähisevä Jago näytti yllättyvän kysymyksestä.

Helena ei liikahtanutkaan ennen kuin tikkaat olivat paikoillaan, ja sitten hän päätti, että oli parempi olla katsomatta – tarkka tieto tilan ahtaudesta ei helpottaisi tilannetta. ”No niin!” hän heläytti. ”Ei kun alaspäin!”

Ikkunasta kiipeäminen ei ollut läpihuutojuttu. Helena oli niin lyhyt, ettei voinut vain harpata tikkaille. Tikkaat eivät myöskään aivan yltäneet ikkunan tasalle, joten hän joutui ensin könyämään ikkunalaudalle.

”Voin hakea pidemmät tikkaat”, Jago tarjoutui pukautuaan Helenaa ylemmäs ja kuunneltuaan hetken hänen kömpelöä puusikutustaan.

”Ei tarvitse”, Helena huohotti. ”Sain jalan jo ylimmälle puolalle.”

”Kun olet alhaalla, lasken sinulle ämpärin.” Jago näytti pehmeää muovisankoa, jonka kahvaan oli sidottu köysi. ”Pane kissa tähän, niin kiskon sen ylös. Sitten voit keskittyä pelkään kiipeämiseen.”

Kylläpä Jago sai tehtävän kuulostamaan yksinkertaiselta, Helena tuumi. Tai yksinkertainen se kai olikin: pari askelmaa alas, kissa syliin ja sankoon, sitten taas ylös, pois ruumis-arkunmuotoisesta kolosta ja takaisin taloon. Helppo nakki.

Fyysisesti se olikin helppoa, Helena tolkkui itselleen yrittäen unohtaa ahtaanpaikankammonsä. Mutta mitä ankarammin hän yritti unohtaa pelon, sitä enemmän se oli mielessä. Jalka lipsui kuraisilla tikkailla, ja yhtäkkiä hän oli vähällä astua kissanpennun päälle. Kuoppa oli niin kapea, ettei tikkailta mahtunut nousemaan.

Ikkunasta tähyilevä Jago näki heti, mistä kiikasti. ”Tikapuut täytyy nostaa ylös”, hän sanoi. ”Et mahdu liikkumaan, jos ne ovat tiellä. Seiso yhdellä jalalla, niin nostan ne hetkeksi takaisin. Sitten lasken ämpärin alas.”

Helena sulki silmät ja hengitti syvään, kun Jago hilasi tikkaat ylös. Silmät avattuun hän tajusi olevansa kasvotusten korkean multakasan kanssa. Mullan haju oli niin voimakas, että tuntui kuin multa olisi maistunut suussakin. Kuoppa oli kuin pystysuora hauta, ja Helenan otsalle kohosi hiki.

”Tänne ei mahdu juuri mitään”, hän sanoi itselleen yhtä lailla kuin Jagollekin. ”Unohda se ämpäri. Minun täytyy kääntyä sivuittain.”

Helena yritti talloa maahan lisää tilaa, mutta sai aikaan vain pienen multavyöryn. Ensin hän ei uskaltanut katsoa, kuinka kissanpennun oli käynyt, kunnes kuului vinkaisu. Paha olo, iholla kihelmöivä hiki ja pyörtymisen pelko

viestittivät, ettei aikaa ollut paljon. Jos Helena lyhyhistyisi tänne, pentu jäisi alle ja Jagoilta kestäisi ikuisuus kiskoa hänet turvaan, varsinkin jos hän olisi osittain hautautunut multa. Helena nielaisi, kurkotti maahan ja huitoi summamutikassa nilkkojensa tasalla, kunnes löysi kissan, kaappasi sen syliinsä ja tunki paitansa alle.

”Tikkaat!” hän huikkasi vapisevalla äänellä tietäen, että saattaisi hetkenä minä hyvänsä oksentaa, alkaa hyperventiloida tai purskahtaa itkuun – tai sitten kaikkia kolmea.

Kissanpentu yritti pyristellä vapauteen rintavaosta, mutta Helena laski käden sen päälle ja toivoi, ettei tukehduttaisi kissaa pelastuspuuhissaan.

Lopulta tikapuut laskeutuivat kuoppaan, ja Helena teki niille tilaa astumalla multakasan sivuun. Sitten hän harppasi tikkaille ja alkoi kiivetä.

Yläpäässä Jago auttoi häntä kapuamaan ikkunasta sisälle ja otti hänet kiinni, kun hän oli vähällä tömpsähtää lattialle. Jago tyrkkäsi jalallaan tuolin Helenan alle, ja hän lysähti istumaan.

”Onko sinulla ahtaanpaikankammo?” Jago kysyi.

Helena nyökkäsi.

”Olisit sanonut! Anteeksi kauheasti. Jos olisin tiennyt, olisin etsinyt jonkun toisen avuksi. Tule keittiöön, niin saat brandya.”

Jago kiersi kätensä Helenan harteille ja puoliksi kantoi hänet keittiöön. Helena piteli paidan alla edelleen rimpuilevaa kissaa paikoillaan. Keittiössä hän kaivoi sen esiin. ”Ota sinä tämä. Ahtaanpaikankammo taisi tarttua pentuunkin.”

Jago otti kiemurtelevan nyytin ja viittasi kolhiintuneeseen ja maaliroiskeiseen pöytään. ”Istu alas, niin käyn viemässä tämän vintiön emonsa luo.”

Jagon poissa ollessa Helena rauhoittui hieman ja alkoi katsella ympärilleen. Hän oli toivonutkin pääsevänsä näkemään talon, ja nyt oli tullut tilaisuus tarkastella ainakin keittiötä. Tyynessä mielentilassa ja mudattomissa vaatteissa se olisi tosin sujunut rattoisammin.

Keittiö oli suuri, ja sen molemmissa päädyissä oli ikkunat. Ensi vilkaisulla näytti siltä kuin se olisi koostunut useasta yhteen liitetystä keittiöstä. Vaikka hajanaisuus oli jatkumoa talon julkisivulle, sisällä vaikutelma ei ollut yhtä miellyttävä. Rakennustyöt olivat selvästikin vielä kesken.

Jago tuli takaisin brandypullo kourassa. ”Hävettää. Ei tullut mieleenkään, että voisit pelätä ahtaita paikkoja. Sinun olisi ihan totta pitänyt kertoa.”

”Olin toivonut, että olisin kasvanut siitä yli”, Helena sanoi hiukan nolona.

Jago rypisti otsaansa ja pudisteli päätään, mutta Helena ei osannut sanoa, kumpaa heistä hän mielessään sätti. ”Voin laittaa teetäkin. Niinhän sitä tehdään, kun ei osata muuten olla avuksi.”

”Tee kyllä maistuisi, itse asiassa paremminkin kuin brandy, jos sopii.” Helena seurasi teen laittoa. ”Täältä näköjään puuttuu vielä vähän mukavuuksia.”

Jago naurahti. ”Keittiössä sentään on sähköt ja juokseva vesi, toisin kuin muissa huoneissa, joten minun silmissäni tämä on silkkaa luksusta.”

”Miten selviät ilman sähköjä?” Helena kysyi. Kiinnostus taloa kohtaan kasvoi entisestään.

”Taskulampun valossa. Ja löytyy myös sellainen iso akkukäyttöinen työmaavallo. Niillä pärjää.” Jago naurahti taas. ”Kaikki tutut sanovat, että on sekopäistä asua raksalla, mutta

yrityn kitkutella mahdollisimman pienellä budjetilla. Miksi tuhlaisin rahaa vuokrakämppään?”

Helena kohautti olkapäitään ja joi teetä.

”Mutta kuule, miten minä ja Zuleika voimme korvata sen, että olit niin jalo ja kohtasit ahtaanpaikankammosi penun puolesta?”

”Ei varmaan maksa vaivaa pyytää, että antaisit minun pitää asuntoni vielä kolme kuukautta?”

Jago puri huultaan kulmat kurtussa, kunnes hymyili taas ja pudisti päätään. Vino, veikeä hymy valaisi hänen tomuiset ja sänkiset kasvonsa kuin työmaavalon sähköttömän talon. ”Kävisikö sen sijaan voileipä ja toinen kupillinen teetä?”

Helena kohautti taas olkapäitään ja vastasi hymyyn. ”Jos se on viimeinen tarjous, niin tietenkin lounas aina kelpaa. Mutta haluaisin ehkä peseytyä ennen syömistä.”

”Jonain päivänä tässä talossa on kunnon kylpyhuone, jossa on vesiputoussuihku, mutta tällä haavaa on pelkkä ämpäri ja pesusieni. Tulee ihan omat autopesula-ajat mieleen.”

”Sitten taidan vain mennä kotiin, mutta kiitos tarjouksesta.” Helena alkoi tehdä lähtöä, mutta Jago oli pystyssä ennen häntä.

”Mene peseytymään, jos haluat, mutta ole kiltti ja tule sitten syömään se voileipä. Muuten minulle jää kamala olo.”

Helena harkitsi huomauttavansa, että kamalaa oli myös tietää, että jäisi pian kodittomaksi, saati sitten työhuoneettomaksi, mikä oli hänen tapauksessaan tähdellisempää. Hän itse voisi aina muuttaa äitinsä luo, mutta suuret kangaspuut eivät – ne veivät paljon enemmän tilaa kuin hän. Mutta väitely oli turhaa. ”Olkoon menneeksi.”

”No, mitä saisi olla? Hapanjuurileipää ja väliin kinkkua, juustoa, salaattia, sinappia ja majoneesia? Voin myös paahtaa leivän, jos haluat.”

”Jätä sinappi pois ja paahtaa leipä, niin siinä meillä on täydellinen välipala.”

”Ei ehkä täydellinen, mutta taatusti maukas”, Jago sanoi. ”Älä sitten viivy kauan!”

Helenan hiukset olivat yhä märät ja takkuiset, kun hän palasi Jagon talolle. Hän oli letittänyt ne häthätää ja sitaissut kiinni villalanganpätkällä, sillä niiden kuivumisessa kesti tuhattoman kauan. Meikkaamaan hän ei ollut vaivautunut, sillä kuten hän myöhemmin raportoi Amylle, hän ei suostunut tälläytymään miehen vuoksi, kun ei kerran halunnut miestä. Mutta voileivän hän halusi.

Jago oli selvästi hiukan siivonnut keittiötä sillä välin, kun Helena oli käynyt suihkussa. Pöytätasoilla oli vähemmän sähkötyökaluja, ja nyt Jago kokosi voileipätarvikkeita leikkulaudalle.

Helena katseli, kun Jago pilkkoi suolakurkun ohuen ohuiksi viipaleiksi, ja sanoi sitten: ”Saanko kysyä, miksi keittiössä on niin monta eri tyyliä? On simppeleitä puuta, korkeakiiltoa ja mausteena tuollaista kiehtovan retroa oranssia oksamäntyä. Mitä tyyliä oikein tavoittelet?”

Jagoa nauratti. ”Kiehtovan retroa oranssia oksamäntyä tietenkin. No ei, olen vain haalinut keittiönosia, joita kukaan muu ei halua. Moni purkaa toimivan keittiön ja remontoi uuden. Hyvät osat saan usein kiertoon, mutta aina jää yli osia, jotka voin pitää. Jossain vaiheessa teen tälle kyllä jotain, että täällä näyttäisi vähän järkevämältä. Sitten kun ehdin.”

Leipä ponnahti ulos ikivanhan näköisestä paahtimesta, jossa oli unikko- ja vehnäntähtäkuvioita. ”Siskoni antaa minulle aina vanhat paahtimensa kierrätettäväksi, mutta tämän pidin itse. Vanhahan se on, mutta toimii yhä.”

Jago kokosi kaksi voileipää niin tottuneesti, että Helena pohti, oliko hän joskus työskennellyt voileipäkahvilassa. Hän levitti toiselle leivälle sinappia ja nosti toisen lautaselle, jonka ojensi Helenalle.

”Pistä poskeen, niin näet, että tämän vuoksi kannatti pelastaa yksi kissanpentu.”

”Oletko ihan varma, etten voi vaihtaa leipää kolmeen lisäkuukauteen?” Helena kysyi, äkkiä sudennälkäisenä.

Jago huokaisi. ”Olen. Annoin kuusi kuukautta, kun ostin tämän kiinteistön, ja sekin oli jo rutkasti. Sinun asuntosi ja sen seinänaapuri –”

”Amyn asunto”, Helena sanoi.

”Niin. Niistä kahdesta tulee yksi kahden makuuhuoneen asunto. Sen varannut perhe on odottanut iät ja ajat, että pääsee muuttamaan. Haluan vihdoinkin päästä remontoimaan sitä, ja se tarkoittaa, että joudun häättämään teidät.”

”Entä oma talosi? Etkö voi käyttää aikaasi siihen ja jättää minua ja Amya rauhaan?”

Jago pudisti päätään. ”Remppaan omaa taloani vain oikeiden töiden välissä.”

”Asunnostani ei siis tule lomakämpää.” Helena ja Amy, naapurukset ja vanhat ystävykset, olivat pitkään sadatelleet sitä, että joutuisivat luovuttamaan kotinsa lomanviettäjille tai kakkosasuntoa havitteleville.

”Ei niin. Kaikki asiakkaani ovat perheitä, jotka etsivät kotia. Tai voivat he tietysti olla yksinasujiakin. Heillä täytyy

Uusia alkuja äidille ja tyttarelle

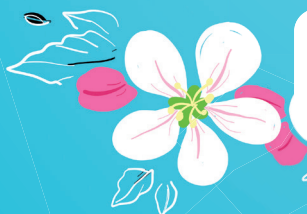

#hyvänmielenkirjat

Gilly pyörittää kukoistavaa Bed and Breakfast -yrittystä omassa rakkaassa talossaan, Helenan ja Martinin lapsuudenkodissa, josta ei halua luopua millään hinnalla. Mutta sitten hän kohtaa kiinteistöalalla työskentelevän komean Leon ja alkaa pohtia, ettei paikan myyminen olisi lopulta kuitenkaan hullumpi idea.

Gillyn tytär Helena on taitava taidekutoja, joka valmistautuu tulevia käsityöläismessuja varten. Kiireen keskellä hän saa yllättävää apua uudelta vuokraisännältään Jagolta, joka on vain ystävä. Vain ystävä, eikä muuta – eikö niin? Kun kevät puhkeaa täyteen kukkaan, kysyvät Helena ja Gilly itseltään saman kysymyksen: onko onnellisia loppuja olemassa?

Idylliseen Cotswoldsiin sijoittuva *Kevättä mielessä* on monien luottokirjailijaksi nousseen brittiläisen Katie Fforden ensimmäinen suomennettu romaani. Kun kaipaavat takuuvarmaa hyvän mielen luettavaa ja pakoa arjesta, on tämä kirja täydellinen valinta.

BAZAR